

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ.
WYCHODZI CODZIENNIE Z WYJĄTKIEM NIEDZIEL I ŚWIĄT.

Redakcja, Administracja i Ekspedycja: ul. Miodowa Nr 22. Telefon Redakcji 11-44-05. Telefon Administracji 11-80-13. Telefon Ekspedycji 11-80-19.
Ogłoszenia: ul. Królewska 5. Kasa czynna od godz. 8 i pół do 1 po pld., w soboty do g. 12 w pld. Konto czekowe w P. K. O. — 730.

Oddziały „Monitora Polskiego”:

BYDGOSZCZ, Gdańska 22, tel. 15-74; GDAŃSK, Neugarten 27, tel. 240-79; GDYNIA, Świętojańska, Dom P. A. M., tel. 17-20; KATOWICE, 3 Maja 34; tel. 305-65 i 310-91; KRAKÓW, Rynek Główny 6, tel. 105-00 i 120-27; LWÓW, Akademicka 11, I p., tel. 200-20, 200-45; ŁÓDŹ, Piotrkowska 125, tel. 101-11 i 115-24; POZNAN, Aleja Marsz. Piłsudskiego 24, tel. 28-57, 28-58 i 28-49; TORUŃ, Szeroka 41, tel. 263; WILNO, Mickiewicza 15 m. 5, tel. 674 i 17-85.

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

Zarządzenia Władz Naczelnych:

Poz. 259. Obwieszczenie Urzędu Długów Państwa z dnia 1 lipca 1937 r. w sprawie umorzonych obligacji 4% pożyczki konwersyjnej kolejowej.

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 30 czerwca 1937 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie częściowej zmiany taryfy celnej wywozowej. (Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 7 lipca 1937 r. Nr 50, poz. 388).

DZIAŁ URZĘDOWY.

—oO—

Zarządzenia Władz Naczelnych

—oO—

259.

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 1 lipca 1937 r.

w sprawie umorzonych obligacji 4% pożyczki konwersyjnej kolejowej.

Podaje się do wiadomości, że na podstawie § 5 rozporządzenia Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Komunikacji z dnia 16 lutego 1933 r. o emisji obligacji 4% pożyczki konwersyjnej kolejowej i o wymianie na te obligacje nieumorzonych obligacji b. Towarzystwa Drogi Żelaznej Fabryczno-Łódzkiej trzeciej emisji z roku 1901 (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 218), w dniu 1 lipca 1937 r. zostały umorzone w drodze skupu obligacje 4% pożyczki konwersyjnej kolejowej 1933 r. na ogólną sumę Marek Rzeszy Niemieckiej 146.000 w odcinkach jak następuje:

po 500 RM. NNr 2400 do 2411 szt. 12,
po 1000 RM. NNr 5772 do 5871 szt. 100,
po 2000 RM. NNr 8470 do 8489 szt. 20.

Dyrektor Urzędu Długów Państwa:

(—) Dr. Jakubowski.

—oO—

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 30 czerwca 1937 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie częściowej zmiany taryfy celnej wywozowej.

Na podstawie art. 13 ust. 5 lit. b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) zarządzam co następuje:

§ 1. W taryfie celnej wywozowej, zawartej w załączniku do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 23 października 1934 r. o ustanowieniu taryfy celnej wywozowej (Dz. U. R. P. Nr 96, poz. 873) w brzmieniu ustalonym rozporządzeniami: z dnia 3 czerwca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 45, poz. 332) i z dnia 21 listopada 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 91, poz. 635), wprowadza się zmiany następujące:

1) W pozycji 1 dodaje się nowy punkt 5 w brzmieniu:

„5. Piryty, markazyt . . . zł 3 od 100 kg”.

2) Uwaga 1 do grupy I otrzymuje brzmienie następujące:

„Wywożone za pozwoleniem Ministra Skarbu:

- szlamy ołowiane (z poz. 1 p. 3), piryty i markazyt (poz. 1 p. 5) oraz towary objęte poz. poz. 2, 4 i 11 bez cła
- towary objęte poz. poz. 5, 6, 7, 8 i 10 zł 10 za 100 kg”.
- Ustanawia się nową pozycję 43 w brzmieniu:

„43. Szmaty, skrawki tkanin, materii i wyrobów dzianych . . . zł 30 od 100 kg”.

4) Do grupy V wprowadza się nową uwagę 5 w brzmieniu:

„5. Szmaty, skrawki tkanin, materii i wyrobów dzianych—wywożone za zaświadczeniami Ministerstwa Przemysłu i Handlu bez cła”.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie 10 dnia po ogłoszeniu.

Minister Skarbu:

(—) E. Kwiatkowski.

(Dz. U. R. P. z dnia 7 lipca 1937 r. Nr 50, poz. 388).

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

—oO—

Z Prezydium Rady Ministrów.

W dniu 9 lipca b. r. Pan Prezes Rady Ministrów generał F. Sławoj Składkowski przyjął delegację Unii polskiego przemysłu górniczo-hutniczego, która się zgłosiła w sprawach robotniczych i socjalnych, aktualnych obecnie w przemyśle węglowym.

—oO—

Z Ministerstwa Spraw Zagranicznych

W związku z faktem, że treść ostatniego listu ks. arcybiskupa Sapiehy nie daje podstaw do zmiany stanowiska Rządu Rzeczypospolitej w sprawie incydentu krakowskiego, chargé d'affaires R. P. przy Stolicy Apostolskiej otrzymał polecenie dokonania nowej demarche w Sekretariacie Stanu.

P. Minister Spraw Zagranicznych przyjął również w tej sprawie dn. 9 b. m. nuncjusza apostolskiego w Warszawie, msgr. Cortesi.

W dniu 3 lipca 1937 r. złożone zostały Rządowi polskiemu w imieniu rządów Danii i Norwegii dokumenty ratyfikacyjne konwencji i protokołu dodatkowego o ujednoliciu ni niektórych prawideł, dotyczących międzynarodowego przewozu powietrznego, podpisanych w Warszawie dnia 12 października 1929 r.

Jednocześnie w tym samym dniu 3 lipca 1937 r. zostało zgłoszone Rządowi polskiemu przez rządy Finlandii i Szwecji przystąpienie do powyższej konwencji i protokołu dodatkowego.

W białogrodzkim dzienniku „Vreme” ukazał się wywiad P. Ministra Spraw Zagranicznych Józefa Becka, udzielony specjalnemu wysłannikowi redakcji tego dziennika:

P. Minister Beck przyjął mnie w swym prywatnym mieszkaniu w pałacu Raczyńskich — pisał korespondent — i specjalnie dla „Vreme” nakreślił główne zasady polskiej polityki zagranicznej i jego poglądy na stosunki polsko-jugosłowiańskie. Równocześnie P. Minister Beck był tak uprzejmy, że wręczył mi swą fotografię z podpisem i dedykacją dla czytelników naszego dziennika.

Co Pan Minister sądzi o osi Warszawa — Bukareszt? — zapytałem.

„Słowa „osi” nie rozumiem — zaczął P. Minister Beck. To jest jakiś nowy język. Od 1922 r. Rumunia i nasz kraj są w sojuszu i jesteśmy z tego sojuszu zadowoleni. Niemniej sojusz ten nie miał swej pełnej wartości, jaką ma obecnie, wartości, którą odzyskał w całości, na co zasługują oba narody. Tęby było wszystko, co można powiedzieć o „osi”.

O zasadach obecnej polskiej polityki zagranicznej P. Minister Beck powiedział:

„W polskiej polityce zagranicznej nie ma doktryn, są jedynie zasady. Naszą zasadą jest m. in., że ograniczamy naszą polityczną działalność proporcjonalnie do środków, jakimi dysponujemy jako państwo. To jest wytłumaczenie systemu naszej polityki zagranicznej, która oddaje pierwszeństwo porozumieniom bardzo prostym, a odnosi się z rezerwą do planów zbyt skomplikowanych—powtórzył jeszcze raz P. Minister Beck, — proporcjonalnie do środków, jakimi dysponujemy, jako Państwo. Wszystko inne to są tylko opowiadania, a jeśli pan takie opowiadania słyszy, to może pan swobodnie powiedzieć, że to nie jest prawda. W ostatnich czasach prowadzono politykę abstrakcyjną, która naruszyła równowagę między możliwościami a teorią. Atakowano często politykę polską za to, że jest zbyt przywiązana do polityki bilateralnych paktów. Pragnę powiedzieć panu, że to nie jest dogmatem polityki polskiej, a tylko woleliśmy ten system, jako najprostszy. Niemniej nie znaczy to, że odrzucimy w przyszłości inne formy, ale tylko pod warunkiem, że te formy będą realne i praktyczne. Zrobiliśmy już kilka wyjątków od tej zasady. Niechaj posłuży za przykład nasze uczestnictwo w Komitecie Nieinterwencji. Nie mogliśmy odmówić tego uczestnictwa, dlatego, że sprawa ta jest kwestią europejską, a my jesteśmy państwem europejskim”.

Mówiąc o stosunkach polsko-jugosłowiańskich, P. Minister Beck oświadczył co następuje:

„Przypisujemy wielką wagę do tego, co nazwałbyśmy dyplomacją przyjaźni i zrozumienia w stosunku do narodów i krajów, które kierują się podobnymi zasadami w polityce zagranicznej. Najklasyczniejszym przykładem jest nasza przyjaźń w stosunku do waszego kraju. Dosyć trudno jest określić, dlaczego jeden naród sympatyzuje z drugim. Nie myślę tutaj o przyjaźniach kancelaryjnych dyplomatycznych, lecz o przyjaźni narodów. Często przypominam sobie jedną moją rozmowę z Marszałkiem Piłsudskim, kiedyś analizowali ten problem z punktu widzenia polskiego. Marszałek powiedział na końcu tej rozmowy, że niezależnie zupełnie od względów politycznych naród polski czuje sympatię dla narodów, które mają dzielnych żołnierzy. Wymienił m. in. Jugosłowian. Jestem przekonany, że Marszałek Piłsudski i w tej kwestii, jak i zawsze, miał rację — rzekł P. Minister Beck, pragnąc specjalnie położyć nacisk na tę myśl Marszałka. Krzepnięcie waszego państwa to nie tylko prawo waszego kraju, lecz jednocześnie element pozytywny życia międzynarodowego. My w Polsce z największą sympatią śledzimy konsolidację Jugosławii, która się dokonywa w ciągu ostatnich lat”.

Przy pożegnaniu — kończy korespondent — P. Minister Beck wyraził swoje zadowolenie, że i ten wywiad był dla niego okazją wyrażenia jego sympatii dla Jugosławii i narodu jugosłowiańskiego.

—oO—

Z Ministerstwa Skarbu.

Urząd Długów Państwa komunikuje, że w dniu 8 lipca 1937 r. wylosowane zostały do umorzenia Bony Funduszu Inwestycyjnego oznaczone Nr Nr: 5367, 8242, 9925, 13109, 19595, 38611 i 38637.

—oO—